

STAVITELÉ POCTA ŘEMESLNÍKŮM KTEŘÍ NEJSOU SPIRITOS CREATIVOS ILUSTROVANÝ STAVEBNÍ DENÍK NAPSAL & NAKRESLIL FRANTIŠEK ŠTORM

Povinnost vést stavební deník vyplývá ze zákona. Pokud je veden výtvarníkem, není divu, že smí-

chá technická data s vlastní fantazií. Iracionální představy mají větší naléhavost než suchý pracovní

výkaz. Polovinu knihy tvoří 36 kreseb tesařskou, zednickou a truhlářskou tužkou, formát je čtvercový:

geometricky univerzální dlaždicová kukátka otevírají čtenáři poněkud patafyzický pohled na průběh

stavby v Jižních Čechách.

Stavitelé jsou kompilací všedních zápisků a vnitřních pocitů zažívaných během rekonstrukce starého

domu, jehož hlavní část se právě proměňuje na ateliér. Anticipace tvůrčího prostoru vyvolává řadu

barvitých představ zachycených v cyklu ilustrací. Na pozadí banálního chalupaření se odehrávají exi-

stenciální dramata umocněná návštěvami podivných tvorů na staveništi. Autor ztotožňuje své tělo

s domem a vyhlíží ukončení stavby jako zahojení jizev po bagrech, kladivech i pilách. Umělec přinu-

cený okolnostmi k mauální práci je na konci martyria odměněn novou inspirací, která přijde z nečeka-

ného směru – od stavitelů.

Léto 2017: Jednou se v jedné jihočeské vesnici objevil opravdický peruánský šaman, nikdo neví jak, jisté je, že se mu tu zalíbilo, neboť v Evropě začal vydělávat docela pěkné peníze za své rituály s medicínou, po které se blíže a vidí se všelijaké přeludy. Oblíbil si louku před naším domem mezi třemi rybníky, o které prohlásil, že na ní žijí „spiritos creativos“, teda aspoň tak jsem to slyšel, neuměl jsem španělsky ani slovo. V jeho upřímných výroku nebylo tentokrát nic zistného ani lichotivého, je to skoro jako když vědma prohlásí o vašem domě, že v něm straší. Nejsem citlivý na paranormální jevy, ale umím říct že někde je mi dobře a jinde ne, zaujalo mě že ten malý pologramotný chlapík ze vzdáleného divošského kmene vyjádřil to, co už dávno cítím na tomto kousku země.

Ayahuasková ceremonie. Oheň prská a objevují se první hvězdy. Pod větvemi jabloní visí na šňůře několik moskytiér iluminovaných svíčkami a další svíčky osvětlují cestu v zahradě – to si účastníci rituálu připravují orientaci ke kaduibudce, aby se později nepřerazili či něco horšího. Bludičkové lampiony tančí za sloupcem horkého dýmu s gejzíry jisker, šaman rozkuřuje smrdutou dýmku s přírodním peruánským tabákem mapačo a obřad může začít. Ležím ve spacáku u ohně a pozoruji noční oblohu po které se tu a tam mihne létavice nezanechávající jinou asociaci, než „který to zas uličník z kosmu háže kamení do naší atmosféry“. Táhne mě to k Zemi, gravitace najednou nepřekáží vzletu ducha. Před očima si kreslím phenakistoskopické obrazy, v uších mi zní oddechování ohně a občasně šplouchnutí nějakého tvora na hladině blízkého rybníka. Odcházím ztěžka do hamaky abych si vychutnal malátnost nerovnovážného stavu a podíval se na dno poctivě držené diety, kdy 14 dní nesmíte tuky, sex a ani kapku alkoholu.

K mému překvapení ráno šaman do sebe s úsměvem kopne lahváč a já si najdu jak se španělsky řekne chmel – a sice „lúpulo“, dávám mu na cestu celý pytlík, to doma nemají, a vykládám několik zásad domácího vaření piva. Ještě po několika měsících si občas píšeme přes počítač, ale už jsme každý jinde. Medicína člověka vrhne na výstavu paralelních vesmírů, slabší jedinci si spletou prelud s realitou a někomu i jebne, mě zůstala v uších jeho slova: „espíritus creativos viven aquí“ Tady je třeba postavit atelier. Nenarušit ducha místa, ale naopak jej znásobit.

Úterý 14. 8. 2018. Konečně mám razítko se stavebním povolením. To stavební povolení v Třeboni jsem získal díky sérii šťastných okolností – paní na CHKO ten náš domek zná už z dřívějšího a prý ho dává „za příklad“ všem stavebníkům jak prý je to citlivě opraveno – vždyť to tu před 11 lety taky projektoval sám Pavel Nauman neboli Móric – pak taky že nově projekt od RCNKS je dobře zamaskován za vnější zdí, což se jí obzvlášť líbilo, že dokonce řekla že když to nebude vidět tak si tam můžu postavit klidně architekturu jednadvacátého století, tak jsem to hned řekl architektům a oni se toho, snad až příliš odvážně, chytli. Několikrát jsem pak na stavební úřad přinášel různé dokumenty, co jsem neomylně zapomněl: tu lejtro od hasičů, vodařů, od jakéhosi Cetinu, a pokaždé jsem se zdvořile optal kdy už bude razítko, furt opruzoval jako malé dítě škemrající o dort, takže aby mě už měli z krku, jednoho slunného odpoledne tam to razítko bylo a já si to vesele kličkoval na skútru v tričku v náporech horkého léta.

Vybouchli mi řemeslníci. To tu říkají lidi, co marně čekají hodiny, dny i celé týdny na řemeslníky, se kterými měli napevno něco domluveného a oni nepřišli. Zkouším si představit jak by to mohlo vypadat ve skutečnosti. Mezi roztrhanými kusy mozolnatých těl létá všelijaký vercajk, jako třeba lžice, fanky, kalfasy, vodováhy, vingle, kramle a střepiny míchaček. Tratoliště okolo krvavého kráteru čpí obsahem střev, tedy hlavně rumem a obědem z bufetu. Mozky proletářů rozmázlé na dlažbě u popelníc olizuje toulavý pes, roj masařek tu mlsně poletuje a klubka červů hodují na zamřelých cárech socek.

Kterej ďas mi nasadil do hlavy tento explosivní lament. Oni přece nevybouchli, oni jen zapomněli, měli oslavu, museli vařit pro myslivce když bylo přece to povinné norování, nebo je „šéf“ zavolal na jinou stavbu kde „vybouchlo“ něco jiného, museli na motorkách na Balkán, nebo štelovat klapky svých ultralightů ponevadž bylo pěkně, tak namísto práce mazali do klubu poplácávat se po ramenou s kdejakým mafiánem.

Probouzím se děsem, že jsem na chvíli zahořkl tak, že jsem těm bodrým chasníkům začal lát za jejich bezelstnou věrolomnost. Ještě chvíli a byl bych snad schopen vraždit. Někteří moji kamarádi z řemeslníků šílí, běsní a nevraží, šírají se negativní energií, já jsem se rozhodl tuhle sílu soustředit do hrotu tužky a ten děs co možná nejvěrněji vykreslit jakožto jiný pohled na stavbu, stavění a budování.

Žádný zenový klášter vysoko v horách nenaučí tolik trpělivosti a tolerance k bližnímu jako stavba. Jsem zcela vyrovnaný, dýchám klidně a učím se nové profese. Docent, magistr, krumpáč, jeřáb, sklenář, instalatér i negramotná lopata jedno jsou, lhostejno kolik tříd základky nebo kolik univerzit mají ukončeno, na stavbě jsou si všichni rovni stejně jako na věčnosti. Ukončením stavby zdaleka nekončí vztah obyvatele s řemeslníkem, stejně jako smrt nebrání pokračování vztahu přes onu tajemnou hranici. Desítky rukou domu vtiskly

Pondělí 10. 9. Pan Bohumír se svými dvěma pomocníky Dominikem a Václavem připravili starou pergolu na přesun, na louce pod dubem navrtali s velkou přesností šest zemních vrutů co se zavrtávají přes důmyslný převod obyčejnou akuvrtačkou a udrží jakoukoli dřevostavbu. Už je tu i jeřáb z Budějovic s moc šikovným mladým jeřábníkem.

Zastřešení dvora jsem kdysi stavěl kvůli tomu, abych se dostal suchou nohou z jednoho stavení do druhého a v létě mi pergola sloužila jako aťas. Je to celkem pěkná konstrukce s modřínovými ručně štípanými šindely, takže jí chci zachovat, i když jeřáb bude stát asi majlant... Zajištěnou konstrukci přemístili na nové stanoviště velmi přesnými pohyby ramene a lanového zavěšení. Takový kousek stavařské akrobacie chalupa ještě nezažila. Zvykám si na novou polohu v zahradě, je odtud výhled na dva rybníky a těším se až dřevostavba trochu zaroste.

Odpoledne mi volá pan starosta Martin že má pro mě kuře od farmářů z Nakolic, moc pěkný kousek, tož jedu tam, a hned mu hlásím jakožto úřední osobě co jsem spáchal s pergolou v jeho rayonu a on praví: „je to v pořádku, ale o ničem nevím“.

Po odjezdu řemeslníků jsem natřel nohy pergoly tungovým olejem aby dlouho vydržela.

Dvůr si oddechl. Bez pergoly je tu více hvězd i více slunce.

Středa 26. 9. Frustrace že by se dala krájet. Nepřijel ani bagrista Prelát ani Edgar s Bárou přestože jsem ráno jel speciálně kvůli nim do Třeboně pro tři pstruhy a zeleninu. Odpoledne se pan Prelát na chvíli ukázal a řekl že dokončuje rybník a že přijde až ten přespříští tejden a že mám mezitím sehnat zedníky. Ty já sháním už měsíc a nic.

Konečně je tu pan bagrista Prelát. Zbourána kolna a východní brána. Mám zvláštní pocit, že něco krásného vzniká, kupodivu necítím vůbec žádný sentiment, vnímám jen, jak přísná lžice bagru krájí mizerné, silné a rozměklé zdivo jako pařížský dort. Destrukce je anticipace a holý drn čekající na rozměření základů je prázdný stůl.

Písek, lopatka, bábovička a – bagřík! Od malička jsem fascinován tou žlutou věcí s ramenem a lžící; kam se hrabu přímo dolů, a klidně až do Austrálie a dál atsi všichni prasknou závistí, moje nehty připomínají paznehty krtka, zakrnělé oči budí dojem, jakoby mým habituálním živlem byly útroby Země. S chutí se zakusuji do toho tajemného žrádla, ze kterého je uhnětena tenká zemská kůra, vím, že jihočeské žluté jílky jsou medově nasládlé, ach, ony lahůdkové neprávem opomíjené okry, ale ty našedlé rybníční jsou u stavidla občas trochu zamřelé, u výtopy jdou víc do kysela, tam je třeba se vyhnout šprkancům od volavek, ty mi nedělají dobře. Když je potřeba na podzim trochu futrovat a zasádlit, zasytím se šumavskou rulou a bavorským granitem, posypu to živcem, rašelina je můj ého ňůňo dortíček a nadýchaná kompostová sladká tečka po šichtě voní jako kafičko, no ovšem, co by to bylo kafičko bez rumíčka – jako človíček bez srdíčka.

Batolím se stále jako tehdy na tom hřišťátku poblíž Kulaťáku a prohrabávám se k poznání, sním o zemních pracech mých předků, když jsme ještě nebyli na světě my bagříci, kolik asi otroků muselo padnout aby Krčín vytvořil své ohromné dílo.

V Třeboni na náměstí je k pranýři přivázána lopata a každý si může uplivnout: „ty líná blbá lopato, kde jsi byla, když se bagrovalo?“

A ze zámecké basy jedou nové pásy, na nich kočka vítězná šine si to vpřed (však má nápis CAT)

pranýř třikrát obkrouží do sebe se pohrouží ve stroji se soucit vzedme lopatu si ssebou vezme

na tu hlavu huňatou plácát blechy lopatou.

Konečně vyhloubeny základy, pánové Bohumír a Prelát se činili znamenitě. Překopli jsme samozřejmě přívod vody i odpad, ale půjde to snadno napojit, třeba ta spojka na polyetylenovou podzemní trubku stála 50 Kč a montáž proběhla holou rukou.

Přesazuju cesmínu, musí bejt v polostínu v humusoidní půdě, chtěl jsem ji dát před pergolu, ale tam kde vždycky byla bažina, je teď tvrděj suchej jíl, už několik let krajina trpí suchem, i studánka v lese tu vyschla. Vybírám pak místo opodál směrem víc k rybníku, navezl jsem do jámy kolečko kompostový kvalitní zeminy, hned ji zalévám a věřím, že se ujme.

Od dopoledních hodin čekám na pana tesaře Bohumíra, jenž slíbil „ráno“, krátím si dlouhou chvíli písmenkama. Řeším dokopání základů, sháním kopáče z vesnice, ten píše že nemůže. Beru lopatu, krumpáč a kolečko a hraju si na kopáče.

Po západu slunce přijel pan Bohumír a přivezl mi trubku a spojky k odpadu, já už to mám dole očištěné a rovně seříznuté, ale vyskytla se komplikace s mazáním – olejem do pily to nejde, zkusili jsme olivový – a sláva! Po hodinovém boji úspěšně nasažeme odpad. Jsem rád že jsme to nevzdali. Dávám mu zálohu na dřevo (doslovně).

Bourání. Osmdesát centimetrů tlustá, děsně pracně vystavěná obvodová zeď na kamenném fundamentu položeném jen tak na trávu nebo kousíček pod zem, sloužila dobrých sto let za příbytek domácích zvířat. Nám sloužila střídavě jako dřevník, kolna a letní dílna, kde vznikly docela pěkné truhlářské kousky. V jejím podkroví se dalo romanticky spát, okénko shlíželo na hladinu rybníka a dvůr.

Tady se stavělo převážně z nepálených cihel, formu na ně jsme našli v rozvalinách – prostý rámeček 30 × 15 × 7 z dubových prkýnek v rozích stlučený kouskem plechu, do toho si lidi hňacali hlinu a na slunci jí vysušili. Hotové cihly lepili jilem smíchaným s pískem namísto malty. Domy se stavěly z místních nalezených surovin jen za cenu lidského potu a zručnosti.

Některé takové zdi zachováme: samozřejmě hlavně tu pod zdobeným štítem hrdě nesoucím letopočet 1872, ale jiné musejí zmizet a udělat místo nové architektuře. Lžíce ocelového monstra zrovna kouše sousto obsahující i rám okénka koukajícího po celé generace k jihovýchodu; po chvíli jej vytahuji ze sutin a nostalgicky prohlížím rohové spoje na „cinky“, ozuby, nebo chcete-li „rybinu“, zraněné dřevo dosud voní a není prožrané, na zadní straně futra se obnažil nějaký nápis tužkou, psaný zřejmě rukou dávného truhláře. Kdyby tak šlo takovou starou věc strčit do kouzelného přehrávače a spatřit věci které se okolo děly, zaslechnout pár vět tehdejší mluvy...

Když jsem byl ještě dítě, v ruinách právě téhle kůlny jsem našel starý zrezivělý revolver. Starý soused, zapálený svazarmovec, který tomu rozuměl, mi jej na pár dní naložil do nějaké čistící kapaliny a roztočil aspoň bubínek rka, že se jedná o systém „lefoš“, ale že už nebude fungovat, a i kdyby, tadle minuce se už nedělá, že má zápalku né zezadu, nýbrž ze strany.

Střepů, kladiv, kastrolů, úlomků kamnových plátů, srpů, i starých záhadných dřevěných trubek jsme na onom místě vybagrovali ještě plno, ale žádné poklady, jen šedožlutý tvrdý jíl, o který se dá ztupit i moderní drapák.

Toť výčet archeologického průzkumu k dennímu pořádku.

Pátek 12. 10. Večer mě napadlo zavolat Vencovi M. jestli nezná nějakýho kopáče a štěstí se usmálo zpoza černejch mraků jihočeský depky: kopáč Ř. přijde zítra ráno na osmou. Vyzvedávám pana Ř. u Vency a za chvíli už kope a já odvážím kolečka. Ve 2 odpoledne je výkop po bagristovi začištěn a může se nalít beton – teda až bude. Během směny mi pan Ř. vyložil, že je rodákem od Lužnice, dvakrát se rozvedl a vnučka je stejně stará jako jeho děti z druhého manželství, ale s jeho druhou ženou teď žije jeho bratr poněvadž mu ji odloudil, vyženíl i jeho dům co vlastnoručně postavil, takže se bráchové nezdraví i když pracují ve stejné firmě, pan Ř. teď bydlí v panelákový ubytovně na sloupárně a jezdí na melouchy aby přilepšil dětem i sobě. Je nádherná neděle a já se stydím, že ho nutím pracovat zatímco by měl bejt v lese na procházce s dětma, propouštím ho dřív a dávám mu diškreci na přilepšenou.

Pokouším se objednat beton v Třeboni, posílám objednávku mailem, ale odpoledne mi volají že se porouchaly stroje, takže první dodávka bude možná nejdřív až za týden.

Rejpu linoryt na pergole, větším hamaku zpátky, poněvadž je zase teplo.

Milý Pán. Auto s betonovou pumpou má vzadu nahoře cedulku jako každá správná mašina. Každý nákladák v Indii má nějaké jméno, třeba „Shree Ganesha“, nebo „Mahalakhshmi“, podle toho, k jakému božstvu se jeho majitel hlásí, nápis je vyveden maximálně ozdobně a bohatě ilustrován, nechbějí metalické odstíny a řady žároviček, zrovna jako na kolotoči. Na jihočeské betonové pumpě na šesti kolech čteme prostý nápis „Liebherr“, tedy česky Milý Pán, a jeho zadek připomíná oltář, ze kterého míří paprsky moudrosti osvěčující „milého pána“ inženýra, který obřadně fixuje konec provázku, poněvadž je třeba ještě něco doměřit. V digitálním věku je provázek nejdůležitějším pomocníkem (a kdybychom byli v tropech, bylo by tu i bambusové lešení, jaké jsem viděl na stavbách mrakodrapů v Bombaji). Vyměřování základů pro betonáž je přesná práce. Dřevěné bednění postavené s milimetrovou přesností máme sice už skoro hotové, ale nejdůležitější bude dosáhnout přesně vodorovné plochy základových pasů.

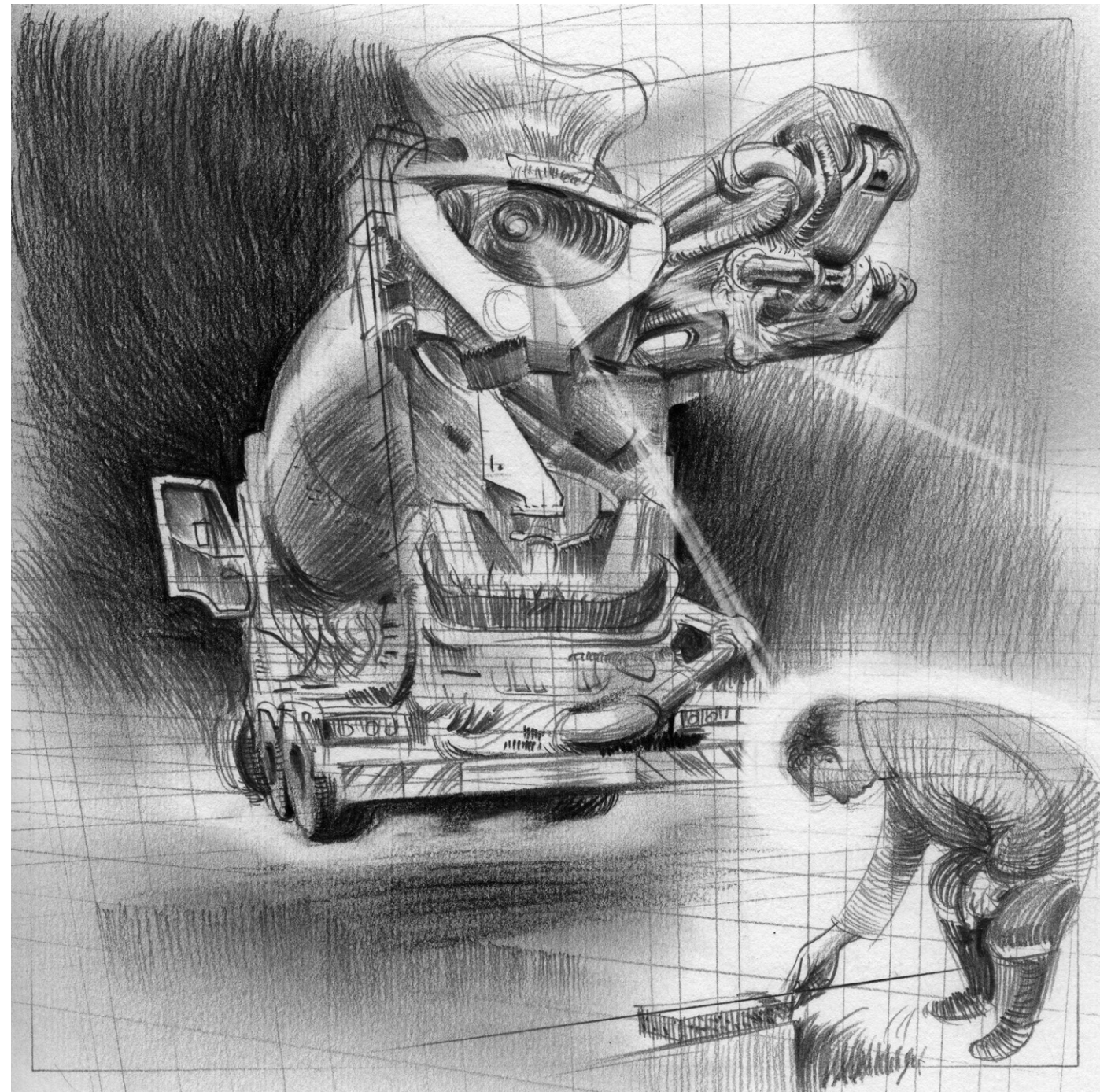
Pátek 2. 11. Dobře jsem spal, přestože mnou večer ještě cloumala zimnice, ráno jsem klidný i když zpomalený. Bohumírovci zase šalují bednění na beton, zatímco já rejpu linoryt a pokračuju na fontech Beletria a začínám řešit vzorníček, poté vymýšlím jakési jedovaté elektro beaty. Odpoledne. Chlapi pořád montují bednění a armaturu uvnitř základů a počínají si při tom velmi pečlivě, je to zcela základní práce na atelieru, poněvadž zejtra betonáři přivezou beton z Třeboně. Tak krásná konstrukce a nebude vidět, je to ryzí zen-buddhistická činnost. Stroj má být krásný hlavně vevnitř.

V neděli ráno jedu zpátky na stavbu, kde už Standa s Lukášem a Martinem roztácejí míchačku. Ihned se pouštím do vaření, nalévání rumu a přípravy grogu pro Standu, chci aby se řemeslníci u mě měli dobře. Podává se hovězí vývar, pečená krkovička a famosní plněné kapusty, což je vlastně vegetariánské pokrytectví s rýží, co vypadá jako zeleninová dieta, ale uvnitř je to vyfutrované vepřovou fašírkou. Udělal jsem 4 podlažky na lešení a dosypal zbytky šterku. Večer přijel bratr Honza na výpomoc. Stavba pomalu začíná nabírat tempo, zítra jedu pro další materiál a zásoby. Rána bagrem se začíná pomalu hojit, zeď je vysoká už skoro dva metry a moje propojení se stavbou se přesně odráží na mém rozpoložení. Nejhorší teror jsou prostoje. Bohužel brzo začne mrznout a tím pádem nastane technologická přestávka. Jsou chvíle, kdy propadám zoufalství, ale znovu se pouštím do bitvy unášen představou budoucího atelieru, vytvořením úplně nového prostoru vyplněného svobodným čerstvým vzduchem.

Včera a dnes mi pomáhal bratr Honza, brodíme se lepivým jílem s lopatama, kolečkem a hráběma a urovnáváme základový terén pro pěnoklo. Na deštivou noc zaplachtováno obrovskou plachtou uchycenou ze střechy. Pěnoklo však nemůžeme dávat dřív než to proschne, takže Honza jede zpátky do Prahy, vypráví o tom jak trénuje na kajaku a má dobrou přehled o muzice. Vypili jsme dvě a půl láhky vína.

Odpoledne se Standou a Martinem děláme lešení: sešli jsme se o půl třetí nahoře v hospodě, venku mrzne až praští a svítí ostré slunce, my v teple pijeme pivo. Pak nakládáme stojny, dlouhý bočnice a kratiny do Martinova vozečku a podlažky do mého auta. Všechno pak vykládáme přes příkop ze silnice poněvadž na louku k chalupě se nedá zajet, příjezdová cesta už je děsně rozbahněná. Stavíme za soumraku lešení k rozdělané zdi, kterou mám stále pod plachtou a ještě tam pár dní bude, poněvadž se sejdeme až v pondělí odpoledne až přestane mrznout.

Na noc se musí zaplachtovávat aby nám to potvora nepromrzalo.

Základ.

Betonová pumpa kladélkem oplodňuje rámec atasu šalunkem vymezený.

Gumová hubice chlístá šedou směs třídy C16/20 chobot vibruje a poprdkává jako zdivočelé střevo.

Odtedka za měsíc bude základ vyzrálý.

Budeme vyzrálí i my?

Mám pocit že mrzne až praští a přitom je jenom pitomejch mínus 5. Každopádně jinovatka na louce zůstává až do večera, šikmé paprsky slunce zpoza dubových alejí ji neohřívají. Zvedá se vítr a já furt přikládám do kamen.

Rejpu tři divný ryby co v ploutvích držejí zednické náčiní – stavím studio mezi třemi rybníky, toť symbol. Ráno jsem si sjel reper-toár na zítřejší zkoušku. Večer si čtu v posteli, přikládám do kamen a užívám si samoty.

Odpoledne do vsi, v hospodě u R. právě běsní vepřové hody tak si dávám gulášek, no je to rozvařený a přesolený. Zbytek dne věnuju drobnému úklidu v kuchyni a vytahuju pásovku abych mohl v pondělí vyrobit ramenát na klenbu. Úterý volno, poněvadž Martin má vejbor, takže nemůže. Na pásovc v předsíni vyrábím dřevěné podpěry – ramenáty pod klenby z různých odřezků OSB desek, starejch prken zaflákanejch maltou, hotové dílo vypadá jako divná loď a lodička.

Ve středu kluci zas jedou, ale jen 3 řady cihel, jsme na úrovni klenby branky. Rum a pivo, to jsou pohonné látky zedníků. Procházím si ohlasy na brněnské vystoupení, bez přehánění to bylo nejlepší a nejdelsí show a přitom nenudilo. Lidi jsou nadšený, ale já zažívám svoje obvyklé post-sukcesní deprese. Jeden typ ohlasů mě však potěšuje a sice když někdo napíše že se mu splnil životní sen, pokud to není fráze, tak si toho vážím nejvíc. Jaké to je splnit někomu sen? Opětovat lásku, nasytit hladovou duši nebo snad překvapit zážitkem? Pokud se někomu o něčem už zdálo, nemůže být pak překvapen vyplněním, jen si realita zopakuje něco co už proběhlo ve vyšším vědomí. Bohužel ve spojení s ohlušující agresivní hudbou mi to už nedává smysl.

V neděli přišel i Dinda, takže jsme dohromady čtyři. Standa už klene falešnou branku, já pečů hovězí a vařím vývar z kuřecích křídýlek. Jde to pomalu ale jistě. Nepřízeň počasí ještě není tak odporná aby nás to odrazovalo od boje. Čím hnusnější chvílky teď, tím krásnější časy po dokončení stavby, a nakonec jsem rád, že tímhle nemám zasekaný léto, zimní čas bych stejně proflákal na pláži nebo u kamen.

Pondělí. Vytyčili jsme štít latí a provázky a dosáhli úrovně klenby. Trochu mezitím fontlabuju. Masakrální produktivita, přesto graduje depka z počasí a zimy. Za okny zataženo okolo nuly a hnusnej vítr s mokrým sněhem, všude bláto, pleská a klouže na kamenech při přechodu ze světnice do studia a naopak, v předsíni i koupelně bláto. Ráno věším prádlo a topím, dřeva ubývá, jídla taky, jsem líný si prostě autem zajet nakoupit, nebaví mě ten koloběh zajišťování životních potřeb. Baštím zbytky polívek a večer si dělám pitomý špagety, piju vlastní pivo, který se tak trochu nepovedlo, ale zkažený to není, jenom asi trochu míň prokvašený, a je úplně černý, nikdo to tu nechce pít a zatím jsem se po tom neposral, takže si to pěkně vypiju a hotovo. Chtěl bych si číst nějakou dobrou knížku o buddhismu, hledám na webu a padlo mi přitom do oka cosi o japonské estetice wabi-sabi. Je to výborné...

Krumpáč je starověký vynález, který má tu základní výhodu, že nedělá takový kravál a smrad jako bagr. Má krásný tvar vycházející z kruhu a radiální násada je stěžněm železné lodi, nebo si představme kotvu, obrácené kyvadlo, stylizovaný kříž, segment imaginární architektury. Metronom pokorně bouchající prosebnou výzvu Zemi aby si dala říct. Buch. Krumpáč nemá motor, takže kopáč může při práci vyprávět. A některý vypráví. Například když jsem tehdy vezl hrobníka až z Prahy do Sv. Jana pod Skalou aby vykopal hrob pro Mórica, už v autě mi zpestřoval jízdu zajímavostmi. Poznává prý každý obratel nebo článek prstu, a když je kostra trochu pohromadě, sestaví s velkou pravděpodobností celý život. Kousek spodní čelisti s řadou zubů. Buch. Tady je žebírko dítěte. Buch. Tady fofrmošna (ženská kostrč). Všechno pěkně na stranu a po vykopání poctivých dvou metrů na rakev se nalezené ostatky musí vložit kousek pod celinu (dno výkopu) aby měli mrtví klid, to je důležitější než vše ostatní, vím o čem mluvím. Mrtví hovoří i naslouchají.

9. 11. Chlapi sundávají šalunk, já sháním izolaci. Je to nějaký nátěr šomburg co nemají ani v Třeboni ani v Budějicích, takže musím na otočku až do Malešic do Prahy a když jsem tam dojel, vrátnej mi řek že paní šla na poštu, musel jsem požádat skladníka a ten asi deset minut klofal do počítače ve snaze založit firmu, jakože mě novýho zákazníka, poněvadž bez toho systém nevytiskne fakturu přestože žádnou nepotřebuju. Ve 3 odpoledne už jsem s třema pytlema – 75 kg izolace zpět na chalupě. Vytahuju wapku, čistím korunu základového betonu a hurá do natírání, před šestou je první vrstva hotova. Zlomil se při tom nový štětec na násadě, který jsem dnes cestou koupil v Třeboni zároveň s kalfasem a koštětem... mám ho reklamovat, nemám....

Neděle 18. 11. 2018: Slavný den položení první cihly. Před polednem přišli Martin K., Standa H. se synem Lukášem a večer je hotovo pět řad. Povedl se mi výborný hovězí vývar a krutí kari, až na tu rejži, která je rozvařená. Rum a piva mám stále v pohotovosti, Standu musím obsluhovat, kdyby si to otvíral a nalejval sám, vůbec by mu to prej nechutnalo. Sen o ohromném bílém letadle, na špici má sál s pásovými okny, kterými pozoruju obrovský bílý domy, mosty a různé stavební stroje, monstrum se s námi pomalu rozjíždí po ranveji... Pak žmoulám v rukách tři krásný fláky nejlepšího hovězího a rozmýšlím, jak ho nejlíp chlapům na stavbě připravit aby se měli dobře.

Začalo sněžit, krásný letošní první sníh přikryl veškerý nepořádek na staveništi a v noci to jiskří a odráží světlo měsíce. Východ slunce však nelze postřehnout zpod hutné deky mraků. V pondělí jedeme do Třeboně nakoupit nějaké plachty a geotextilii na stavbu. Po obědě si dávám šlofíka v představě, že dnes chlapi nepřijdou, ale oni přišli a vzbudili mě. Jdu jim pomáhat a večer máme další tři řady. Pořádně balím novou zeď do geotextilu a folie, poněvadž mrzne a stále mírně sněží. Standa ujišťuje, že pokud není dlouhodobě pod minus 5, tak je to v pohodě, mráz maltu neroztrhá – cement si vytváří vlastní teplo a pod plachtou se zahřeje.

Lopata srdcovka. Srdcovka přichází ke slovu po krumpáči a nikdy mu neskáče do řeči. Její jméno je odvozeno od tvaru listu, ale dalo by se taky říct, že je to nástroj co přiroste k srdci podobně jako jinému motorka. Lopata mého srdce, rytmus podloubí na budějickém náměstí, kamenný gotický schodiště nahoru do věže, kde tluče srdce zvonů Bumerína a Zikmunda a zpátky na chalupě pohyb na čerstvém vzduchu = dobro pro srdce i duši. Je to lomený oblouk, kterému trochu ubrousili špici a nasadili na držadlo, ale stejný design je doložen už v římských vykopávkách. Tupá špice rozráží hlinu, rozšířená část hned nabírá – není nic jednoduššího. Násada přenáší váhu lidského těla, člověk před sebou hrne, hloubí, odhrabuje, přesypává, odklízí. Děj se odehrává před člověkem, který si razí cestu pro své kroky. Zajímavé je, že v Indii je to přesně naopak, tam má lopata odnepaměti tvar motyky, kovový list je v pravém úhlu k násadě.

